

покрить съ гжша трѣва. Една едра свиня грохти по-срѣдъ двора и сѣкашъ като машината на желѣзницата влѣче подиря си 9 бѣли прасенца. Тя върви на-прѣдъ и тѣ подиръ се нанизали като вагонитѣ на влака. Всѣко пѣе своята особена пѣсенъ. Едно, най-мъничкото, бѣло, като яйце, прасенце, съ завита на кравай опашчица се мжи да стигне другитѣ и по своему приказва съ братчетата си. Но майката се спрѣ, а народецътъ около ѝ почна да се бори помежду си. Праслетата се мушатъ съ муцуни, рипатъ, натискатъ се по вратоветѣ и искатъ да се свалятъ по земята. Скоро тѣ всички едногласно запѣха нѣкаква нѣжна пѣсенъ и майката се трѣшна на земята. Въ единъ мигъ малкиятъ народецъ се стрѣлна и всѣка малка муцинка захапа по една цицка, па почна силно да смуче. Наредиха се всички праслета въ два реда: едни отдолу, а други отгорѣ, почти по гърбоветѣ на първитѣ, като вторъ етажъ, и като забиватъ остритѣ си нокетчета по земята или по гърба на братчетата си, гледатъ да се насмучатъ съ сладко млѣко, а майката, опънала цѣлото си тѣло на земята, сладко грохти.

Азъ пожелахъ да се приближа до тая трогателна картина и да видя, какъ всѣко е захапало своята нѣнка — зеръ въ града дѣ ще срѣщнешъ подобно нѣщо — но бащата на моя ученикъ ме въздържа.

Не, не се приближавай, каза той. Тѣй гледашъ свинята кротка, но когато нѣкой се доближи до дѣцата ѝ, скоква веднага и се впуска свирѣпо върху него. Страшно обича малкитѣ си.

— Не е чудно, думамъ азъ. Всички майки милѣятъ за своитѣ дѣца и сѣ имъ се струва, че нѣкой ще имъ направи нѣкоя пакостъ. О, велико